

iroda: 4026 Debrecen, Darabos utca 37. telefon: (70) 432-0214, e-mail: drludmanzsolt@gmail.com

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG Dr. Ludmán Zsolt ügyvéd	
Ügyszám: <u>IV/1899-0/2016</u>	
Érkezett: 2016 NOV 21 Alkotmánybíróság Debreceni Törvényszék útján	
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda: <u>1</u>

Tárgy: alkotmányjogi panasz db

első fokú határozatot hozó bíróság, és ügyszáma:
Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa Kbeü.II.21/2016.

jogerős határozatot hozó bíróság, és ügyszáma:
Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbkf.10.044/2016.

Budapest	
DEBRECENI TÖRVÉNYSZÉK KATONAI TANÁCSA PÉLDÁNY	
É. sz.: 2016 -11- 0 9	
Ü. sz.: 1899 -0- 11 db	
Ar. sz.: KBeü. II. 21/2016.	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Farkas Zoltán

[redacted] elítélt csatolt meghatalmazással igazolt védőjeként, dr. Ludmán Zsolt ügyvéd, a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbkf.10.044/2016/5. számú, 2016. szeptember 2. napján kelt, és a védő részére postai úton 2016. szeptember 13. napján kézbesített végzésével jogerősen befejezett összbüntetési ügyben – törvényes határidőben – mert a bírósági eljárásban Alaptörvény ellenes jogszabály alkalmazás folytán az elítélt Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és rendes jogorvoslati lehetőségét kimerítette,

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c.) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. (továbbiakban Abtv.) 26.§ (1) bekezdése alapján vizsgálja felül a „Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény hatálybalépéséhez kapcsolódó átmeneti rendelkezésekről és egyes törvények módosításáról” szóló 2012. évi CCXXIII. tv. 3.§-a Alaptörvénnyel való összhangját.

Az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés a.) pontjában, valamint az Abtv. 41.§ (1) bekezdésében írtak szerint a 2012. évi CCXXIII. tv. 3.§-ban foglalt jogszabályi rendelkezést semmisítse meg, az Abtv. 45.§ (6) bekezdésére tekintettel a az Alaptörvény ellenes jogszabály alkalmazása alapján jogerős határozattal befejezett eljárás felülvizsgálatát rendelje el.

1. Az Alaptörvény megsértése

Álláspontunk szerint a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa előtt Kbeü.II.21/2016. számon, valamint a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság előtt 6.Kbkf.10.044/2016. számon folyamatban volt összbüntetési eljárásban az eljárt bíróságok a 2012. évi CCXXIII. tv. 3.§-át alkalmazták, mely jogszabályi rendelkezés sértette a panaszos elítéltnak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint a XXVIII. cikk (4) bekezdésében testet öltő „nullum crimen sine lege” és „nulla poena sine lege” elvét.

2. A panaszos személyes érintettsége

Farkas Zoltán elítélt kérelmére a korábban vele szemben kiszabott, határozott tartamú szabadságvesztés büntetések összbüntetésbe foglalására irányuló eljárás volt folyamatban KBeü.II.21/2016. számon a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa előtt, majd másodfokon a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa előtt 6.Kbkf.10.044/2016. számon, ekként a panaszos elítélt közvetlen érintettsége kétség kívül megállapítható.

3. A panasz formai befogadhatósága

Farkas Zoltán elítélt és védője az első fokú összbüntetési ítélet ellen egyaránt fellebbezéssel éltek, ekként a rendes jogorvoslati jogosultságot kimerítették.

A jogerős, másodfokú határozatot a védő részére 2016. szeptember 13. napján kézbesítették, ekként az alkotmányjogi panasz az Abtv. 30.§ (1) bekezdésében meghatározott határidőben kerül benyújtásra.

4. A panasszal érintett összbüntetési eljárás jellemzői

A szabadságvesztés büntetését töltő Farkas Zoltán elítélt kérelmet juttatott el a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsához, melyben kérte elítéléseinek összbüntetésbe foglalását. A kérelem alapján eljárva a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa KBeü.II.21/2016/4. számon 2016. június 7. napján hozott ítéletével a Farkas Zoltán elítélttel szemben

1. a Nyíregyházi Törvényszék B.128/2012/62. számú és a Debreceni Ítéltábla Bf.II.168/2014/18. számú ítéletével kiszabott 5 év 6 hónap börtönbüntetést,

2. a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának KB.II.19/2012/50. számú ítéletével kiszabott 2 év 2 hónap börtönbüntetést, valamint

3. a Nyíregyházi Járásbíróság B.393/2012/75. számú és a Nyíregyházi Törvényszék Bf.398/2015. számú másodfokú ítéletével kiszabott 3 év börtönbüntetést összbüntetésbe foglalta. Az összbüntetés tartamát 7 év 3 hónap börtönben állapította meg.

Az ítélet indokolásában az első fokon eljáró törvényszék megállapította, hogy az összbüntetési eljárás során – bár az elkövetés időpontja valamennyi esetben a 2012. évi C. törvény hatályba lépése előtti nap -, a 2012. évi CCXXIII. törvény 3. §-ának megfelelően a 2012. évi C. törvény (új Btk.) rendelkezéseit kell alkalmazni. Ekként a 2012. évi C. törvény 93. § (1) – (3) bekezdéseiben foglalt feltételek meglétét vizsgálta, az elengedés mértékét pedig a Btk. 94. § alapján úgy határozta meg, a törvény kötelező rendelkezése szerint, hogy az összbüntetésnek el kellett érnie a legsúlyosabb büntetésnek és a rövidebb büntetés 1/3 részének összegeként számított tartamot.

A törvényszék katonai tanácsa megállapította azt is, hogy Farkas Zoltán már kérte a korábban jogerőre emelkedett ítéleteinek az összbüntetésbe foglalását, azonban a Btk. 93. § (4) bekezdés a) pontja szerint ezek tekintetében nincs helye az összbüntetési eljárás lefolytatásának, mert ezekkel kapcsolatosan már folytatott le jogerősen a bíróság összbüntetésbe foglalást.

Az elítélt és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség nyilatkozatában a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának KBeü.II.21/2016. számú ítéletének helybenhagyását indítványozta. A másodfokú vádhatóság kifejtette, figyelemmel arra, hogy mindhárom alapítélet a Btk. hatályba lépése után emelkedett jogerőre, az összbüntetési eljárásban a 2012. évi CCXXIII. törvény 3. §-a alapján, a 2012. évi C. törvény 93-96. §-ainak alkalmazása indokolt, ekként a törvényszék a jogszabályt helyesen alkalmazta.

A fellebbezések folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbkf.10.044/2016/5. számú, 2016. szeptember 2. napján hozott végzésében a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa KBeü.II.21/2016/4. számú ítéletét azzal a változtatással hagyta helyben, hogy megállapította, Farkas Zoltán elítélttel szemben 6 év közügyektől eltiltást kell végrehajtani.

A jogerős másodfokú döntést hozó Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa kifejtette – a 2. sorszám alatti alapítéletben található elítélés tartamának 2 év 2 hónap börtönre történő pontosításával – hogy az elsőfokú törvényszék helyesen alkalmazta a 2012. évi C. törvény 93. § (1) bekezdését, a büntetés mértékének meghatározásakor pedig a Btk. 94. §-a előírásait. Rögzítette a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa azt is, hogy a jelenleg hatályos Btk. 94. §-ának előírásaira figyelemmel további enyhítésre a törvényi előírások nem adnak lehetőséget. Megállapította továbbá a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács mulasztott, amikor ítéletében nem határozta meg, hogy az elítélttel szemben a leghosszabb tartamú közügyektől eltiltást kell végrehajtani.

5. A panasz tartalmi indokolása

Az összbüntetés jogintézményét már a Csemegi kódex is ismerte, bár ezen a néven 96. §-ában valójában a halmazati büntetésről rendelkezett, azonban a 104. § tartalmazott olyan rendelkezéseket, amelyek a mai értelemben vett összbüntetés fogalmi körébe esnek (Belovits-Gellér-Nagy-Tóth: Büntetőjog I. Általános Rész, HVG ORAC Kft., Bp., 2012.). Hosszabb időn át, a közelmúlt meghatározó büntető anyagi jogszabálya az 1978. évi IV. törvény (korábbi Btk.) 92-93. §-ai szerint ha az elkövetőt több határozott idejű szabadságvesztésre ítélték, a még végre nem hajtott, vagy folyamatosan végrehajtott büntetéseket összbüntetésbe kellett foglalni. Eredendően csupán egyik esete volt ennek az ún. „kvázi halmazat”, mely szerint ha valamennyi bűncselekményt a legkorábban hozott ítélet jogerőre emelkedése előtt követték el, az összbüntetés tartamát úgy kellett meghatározni, mintha halmazati büntetést szabtak volna ki. Az egymással kvázi halmazatban nem álló elítéléseket is összbüntetésbe kellett foglalni, amíg azokat nem hajtották végre vagy végrehajtásuk folyamatos volt. A rendszerben lényeges változást hozott a büntető jogszabályok módosításáról szóló 1998. évi LXXXVII. törvény, amely 1999. március 1. napjától a 2012. évi C. törvény hatályba lépéséig lényegében változatlan módon szabályozta az összbüntetésbe foglalás rendszerét. A változás lényege, hogy 1999. március 1. napját követően már csak a kvázi halmazati viszonyban álló büntetések tekintetében nyílt meg az összbüntetésbe foglalás lehetősége.

Az 1998. évi LXXXVII. törvény tehát lényeges szigorítást eredményezett az összbüntetésre vonatkozó szabályok vonatkozásában. Mivel a módosításról rendelkező törvény átmeneti rendelkezést nem tartalmazott, a bírói gyakorlatra maradt annak meghatározása, hogy adott esetben a korábbi enyhébb vagy a szigorúbb új szabályok alkalmazásának van-e helye.

Ebből a szempontból alapvető jelentőségű volt a BH 2000.184. számon kiadott jogeset, amely azt állapította meg, „*az összbüntetésre vonatkozó rendelkezések a büntető anyagi jogi rendelkezések körébe tartoznak, ezért a büntető törvény időbeli hatályára vonatkozó szabályok alkalmazásának van helye, ez okból ha az elítélttel szemben hozott határozott időtartamú végrehajtandó szabadságvesztést kiszabó alapítéletek 1999. március 1. napját megelőzően emelkedtek jogerőre, vagyis az összbüntetésbe foglalás lehetősége már az új törvény hatályba lépése előtt is fennállt: ezt követően is a korábbi törvényi rendelkezéseknek megfelelően kell lefolytatni az összbüntetési eljárást abban az esetben is, ha az elítélések nem állnak egymással ún. quasi halmazati viszonyban.*”

A jelenleg, 2013. július 1. napjától hatályos Btk. összbüntetésre vonatkozó rendelkezései további szigorítást eredményeztek mind az összbüntetés feltételei, mind az összbüntetés tartamának meghatározása terén. A legfontosabb, hogy a jelenlegi Btk. rendelkezése szerint csak valamennyi bűncselekménynek a legkorábbi elsőfokú ítélet kihirdetését megelőző elkövetése esetén nyílik meg az összbüntetésbe foglalás lehetősége. A korábbi Btk. az összbüntetés tartamának meghatározása vonatkozásában nem rendelkezett tételesen az elengedés mértékéről, azzal kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiumának több véleménye adott iránymutatást, majd a 3/2002. számú Büntető Jogegységi Határozat rendelkezései határozták meg ebből a szempontból az összbüntetési eljárást. A jogegységi határozat lehetőséget látott a rövidebb időtartamú büntetés akár teljes elenyészésére is. A bírói gyakorlat szerint tiszta kvázi halmazati viszony esetén a büntetés 3/4 része enyészett el, más esetekben legtöbbször a rövidebb tartamú fele részét engedte el a bíróság az összbüntetési ítéletben.

A jelenleg hatályos Btk. 94. §-a eltérést nem engedő rendelkezésével nem ad szabadságot a bírónak az elengedés maximumának meghatározása tekintetében, hiszen kötelezően határozza meg, hogy minden rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetésnek legalább az 1/3 része meg kell maradjon, így az elengedés legnagyobb mértéke a rövidebb tartamú büntetés, vagy büntetések 2/3-a lehet. Az új törvény szövege lehetővé teszi a kumulációt is, vagyis az összbüntetés mértékeként az egyes büntetések összegének megállapítását.

A jelenleg hatályos Btk. megszüntette a többszörös összbüntetésbe foglalás lehetőségét is, vagyis nincs többé mód a korábban összbüntetésbe foglalt alapítéletekhez való visszatérésre, azok újbóli összbüntetésbe foglalására.

A jelenleg hatályos Btk. összbüntetési szabályainak alkalmazása során többféle esetkör merülhet fel. Amennyiben valamennyi alapítélettel elbírált cselekmény elkövetési ideje az új törvény hatályba lépését követi, elvi vagy gyakorlati probléma nem merül fel.

Amikor azonban valamennyi cselekmény elkövetési ideje az új törvény hatályba lépését megelőző időpont, de az egyik ítélet már 2013. július 1. napját követően emelkedik jogerőre, a 2012. évi CCXXIII. törvény 3. §-a alapján kötelező a 2012. évi C. törvény rendelkezéseinek alkalmazása.

A 2012. évi CCXXIII. törvény 3. §-a ugyanis kimondja, ha az összbüntetésbe foglalandó ítéletek közül legalább egy a Btk. hatályba lépését követően emelkedik jogerőre, a Btk. (2012. évi C. törvény) 93-96. §-át kell alkalmazni, tekintet nélkül arra, hogy az elkövetőre nézve a korábbi büntető anyagi jogszabály avagy az új a kedvezőbb rendelkezés.

Elképzelhető az is, hogy az elkövető valamennyi cselekményét a legkorábbi ítélet kihirdetése előtt követte el, de az is, hogy az egyiket már azt követően, ellenben a korábbi határozat jogerőre emelkedése előtt. Az első esetben az összbüntetési eljárásnak továbbra is helye van, annak ellenére, hogy a cselekményeket 2013. július előtt követte el, azonban az elengedés mértékében már legfeljebb csak a rövidebb tartamú büntetés 2/3 részéről lehet szó, szemben az elkövetéskori 3/4-es és a rövidebb büntetés teljes tartamáig is terjedhető mérsékléssel. A második esetben az elkövető az összbüntetés kedvezményéből teljes egészében kizárásra kerül. A vázolt esetekben az elkövető által ténylegesen kiállandó büntetés tartama meghatározásának szabályai az elkövetést követően számára hátrányosan változtak, de a Btk. időbeli hatályára vonatkozó általános szabályok ellenére az elbíráláskori, hátrányosabb rendelkezéseket alkalmazzák. A további tárgyalt esetben pedig a joghátrányra vonatkozó előreláthatóság teljes hiányával állunk szemben, hiszen egy, a korábbi Btk. alatt nem jogerősen már bűnösnek kimondott elkövetőnek a másodfokú határozat meghozatala előtt elkövetett újabb bűncselekménye miatt kiszabott szabadságvesztése már nem foglalható összbüntetésbe az elbíráláskori jogszabály alapján.

Farkas Zoltán elítéltet – az összbüntetési ügy iratai között elfekvő priusza szerint – jelen összbüntetési ügye előtt 2004. január 20. napja és 2015. december 15. napja közötti időszakban ítélték el többszörösen, jogerősen szabadságvesztés büntetésre, amelyből 6 elítélés összbüntetési eljárásban keletkezett. A bűncselekmények elkövetési időpontja 1994. év és 2011. október 9. napja közötti időszakra esett, vagyis valamennyi bűncselekmény a 2012. évi C. törvény hatálybalépése előtt történt.

Az elítélttel szemben a 2012. évi C. törvény hatálybalépése napját követően – jelen panaszban érintett összbüntetési eljárás előtt – két esetben született összbüntetési ítélet, elsőként: Nyíregyházi Járásbíróság 38.BK.189/2013. sz. és Nyíregyházi Törvényszék 2.BKF.983/2013. sz. ítéleteivel, a jogerő napja 2014. január 16., a bennfoglalt, és 2013. július 1. napja előtt jogerőre emelkedett ítéletekben elbírált bűncselekmények elkövetési időpontja 2004. és 2009. évek közé esik.

A második esetben a Nyíregyházi Járásbíróság 38.BPK.95/2014. számon, illetve a Nyíregyházi Törvényszék 2.BPKF.196/2014. számon hozott összbüntetési ítéletet, amely esetén a jogerő napja 2014. április 4. volt, a bennfoglalt és 2013. július 1. napja előtt jogerőre emelkedett ítéletekben elbírált bűncselekményeket 1994 év és 2002 július hónapja között követték el.

Farkas Zoltán elítélttel szemben a 2012. évi CCXXIII. törvény 3. §-a alapján, a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa előtt Kbeü.II.21/2016. számon indult összbüntetési eljárásban a 2012. évi C. törvény alkalmazása folytán már nem történt meg a korábbi összbüntetési ítéletek „felbontása”, az enyhébb alapítéletek elengedésének újramérlegelése. Az elengedés mértékének meghatározásakor is a kedvezőtlenebb szabály nyert alkalmazást, holott a bűncselekmények elkövetésekor még a korábbi, kedvezőbb törvény volt hatályban.

6. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdésének sérelme

A büntetőjog alkotmányossági kérdéseivel az elmúlt évtizedekben az Alkotmánybíróság több határozatában foglalkozott. A határozatokban adott iránymutatást véleményem szerint az utóbbi időszak közjogi változásai ellenére is irányadónak kell tekinteni, hiszen ebben a körben az Alaptörvény sem tartalmaz lényeges változást a korábbi Alkotmány szövegéhez mérten.

Alaptörvényünk e körben legfontosabb rendelkezései az Alapvetés B) cikk (1) bekezdésében meghatározott jogállamiság elve, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében szereplő tisztességes eljárás és a (4) bekezdésben meghatározott nullum crimen sine lege, illetve nulla poena sine lege elve.

Elsődlegesen hivatkozni kívánok a 11/1992. (III. 5.) számú Alkotmánybírósági Határozatra, melyben az Alkotmánybíróság leszögezte, „a jogrendszer alkotmányosságából következően az állami büntetőhatalom gyakorlásának is alapvető követelménye, hogy megfeleljen az alkotmányos elveknek”. Kimondta továbbá, „a büntetőjogi felelősségre vonásnak, az elítélésnek és a megbüntetésnek törvényesnek és törvényen alapulónak kell lennie”. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdéséhez fűződően pedig azt szükséges kiemelni, az Alkotmánybíróság szerint, „csak az elkövetéskor hatályos törvény szerint lehet elítélni (bűnösnek nyilvánítani) és megbüntetni (büntetéssel sújtani), ezt követeli meg az Alkotmány 57. § (4) bekezdése és ennek felel meg a Btk-nak a visszaható hatály tilalmát kimondó 2. §-a. A bíróság az elkövetéskor hatályos törvény szerint bírálja el a bűncselekményt (állapítja meg a büntetőjogi felelősséget, nyilvánít bűnössé, ítéel el), a büntetést eszerint szabja ki, kivéve, ha új törvény lépett hatályba, amely enyhébb elbírálást tesz lehetővé, vagy a cselekmény már nem bűncselekmény és így nem büntetendő. Ezt követeli meg a visszaható hatály tilalmát magában foglaló jogbiztonság elve (előreláthatóság, kiszámíthatóság), amely a jogállamiságból folyik és amelynek logikus előfeltétele a törvény elkövetéskori megismerhetősége (Btk. 2. §). A visszaható hatály kifejezett tilalma mellett az elbíráláskori enyhébb szabály alkalmazásának előírása a jogállamiság követelményéből fakad.”

Álláspontom szerint a szövegből következően az Alkotmánybíróság egymást feltételezőnek tekinti a jogállamiságot a büntetőjogi alapelvekkel, ezen belül a nulla poena sine lege elv értelmezésében megtestesíti azt az elvárást, hogy az egyén, az elkövető a büntetőjogi felelősségre vonás szabályait előre felmérhesse, magatartását ehhez igazíthassa. A bűncselekmény elkövetésével járó kockázatoknak, az állami büntetőhatalom által kiszabható büntetésnek, a büntetés jellegének és mértékének előreláthatónak kell lennie.

Hivatkozom továbbá az Alkotmánybíróság 42/1993. (VI. 30.) AB számú határozatára is, mely kimondja, hogy a tartalmilag súlyosabb visszaható hatályú büntető jogalkotás nem felel meg a büntetőjogi legalitás alkotmányos elveinek, a jogállamiság követelményeinek.

A polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmánya 15. cikk (1) bekezdése, és – lényegében azonos tartalommal – a Rómában 1950. november 4. napján kelt, Egyezmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről 7. cikk (1) bekezdése szerint, senkit sem lehet bűnösnek nyilvánítani olyan cselekmény vagy mulasztás miatt, amely az elkövetés idején sem a belső, sem a nemzetközi jog értelmében nem volt bűncselekmény. Ugyanígy nem lehet súlyosabb büntetést kiszabni annál, mint amely a bűncselekmény elkövetés idején alkalmazható volt. Az Emberi Jogok Európai Bírósága a nulla poena sine lege elve értelmezése során a büntetés fogalmát több határozatában tágan értelmezte, hasonlóan a Magyar Alkotmánybíróság gyakorlatával. Eszerint a büntetés fogalmába beletartozik minden joghátrány, a visszaható hatály tilalma pedig az előreláthatóság szempontjából vizsgálandó. Az Emberi Jogok Európai Bírósága is azt mérlegeli, az eljárás alá vontnak volt-e reális lehetősége magatartása jövőbeni következményeit megismerni.

Amint arra panaszom korábbi részében utaltam, az összbüntetés büntető anyagi jogi jogintézmény, ezt a megállapítást töretlenül támasztja alá szabályainak rendszerbeni elhelyezkedése, a büntetőbíróságok gyakorlata, de – többek között – az Alkotmánybíróság 1012/B/2008. AB számú határozata is. A magyar jogfejlődés során az összbüntetésre vonatkozó szabályok lényegében mindig a büntető anyagi jogszabály általános részében kerültek elhelyezésre. Az összbüntetés megállapítására vonatkozó eljárást minden esetben a perbíróság folytatta le.

Míndezekből következik, hogy álláspontom szerint az összbüntetési eljárás lefolytatása során nem lenne mellőzhető a korábban hatályos Btk., valamint a jelenleg hatályos Btk. időbeli hatályára vonatkozó, azonos tartalmú rendelkezéseinek (2. §.) alkalmazása. Ezt azonban a 2012. évi CCXXIII. törvény 3. §-a mindazon esetekben kizárja, amikor az összbüntetésbe foglalandó ítéletek közül legalább egy a Btk. hatályba lépését követően emelkedett jogerőre, függetlenül attól, hogy a bűncselekmények elkövetése akár valamennyi esetben a korábbi Btk. hatálya alatt történt.

A jelenlegi szabályozás sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot, hiszen jelentős számú esetben lényegében megakadályozza az összbüntetés, mint jogintézmény céljának hatályosulását, vagyis azt, hogy az összbüntetési szabályok az arányos büntetést garantálják a személyi szabadság elvonásával járó szankciók alkalmazásakor a terhelt számára hátrányos azon esetekben, amikor a terhelt ismert és felderített cselekményeinek egy eljárásban való elbírálására a hatóságok, illetve a bíróság oldalán felmerült objektív okból nem volt mód.

A kifejtettek alapján álláspontom szerint „a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény hatályba lépéséhez kapcsolódó átmeneti rendelkezésekről és az egyes törvények módosításáról” szóló 2012. évi CCXXIII. törvény 3. §-a Alaptörvényellenes, ezért e jogszabályi rendelkezés megsemmisítése indokolt. Figyelemmel arra, hogy Farkas Zoltán elítélt összbüntetési ügyében az eljáró bíróságok a 2012. évi CCXXIII. törvény 3. §-ában foglalt kötelező rendelkezés alapján – az elkövetés időpontjától függetlenül – alkalmazták az elkövetőre hátrányosabb 2012. évi C. törvény rendelkezéseit, kérem, a Tisztelt Alkotmánybíróság a jogerős határozattal befejezett eljárás felülvizsgálatát is rendelje el.

Csatolva: ügyvédi meghatalmazás

Debrecen, 2016. november 8.

Tisztelettel

Dr. Ludmán Zsolt ügyvéd